

Владика Ярослав (Приріз)

«Правилом віри... явила тебе твоєму стадові всіх речей істина...».

Саме ці слова тропаря спливають на думку, коли згадуємо упокоєного в Бозі архиєрея Юліана (Вороновського). Блаженної пам'яті владика Юліан відійшов по вічну нагороду 28 лютого 2013 р.Б. Він прожив нелегке життя – під трьома різними чужими політичними режимами: польським, німецьким та совецьким, і лише в останній третині виділених йому Господом років втішався даром, який Господь послав народу, який він так любив, - незалежною Україною. Як Добрий Пастир, владика Юліан щиро вболівав за долю українського народу, часто промовляючи: «Я готовий терпіти, лише б моєму народові було добре».

Життя преосвященного владика було життям відданого і дбайливого пастиря, який життя своє віддає за овець (Ів. 10, 11). За словом св. Івана Золотоустого, добрий пастир своїми подвигами суперничає навіть з мучениками: мученик умирає за Христа тільки один раз, а добрий пастир умирає за своє стадо багато разів. Владика Юліан взяв на себе цей хрест пастиря: зрікся себе, став на тернисту хресну дорогу і до кінця служив тим, за кого помер Спаситель на Голгофі. З ним відійшла в минуле ціла епоха в житті нашої Церкви, адже він був останнім єпископом УГКЦ, який отримав архиєрейські свячення ще в часи переслідувань.

У цей рік Рік віри, який так промислительно збігся з 1025-ою річницею Володимирового Хрещення та 20-ти літтям від створення Самбірсько-Дрогобицької Єпархії, приклад блаженної пам'яті владика Юліана є дуже промовистим. Впродовж нашої більш ніж тисячолітньої християнської історії ми мали багато святих, мучеників та ісповідників.

Владика Юліана також можемо прилічити до тих знакових постатей, які є для нас зразком твердого стояння за віру та благочестивого життя. Він був серед тих великих мужів, які на власних плечах винесли нашу Церкву, поранену більшовицьким режимом, і допомагали їй зцілюватись від ран, кріпнути та розвиватись в умовах незалежної України. Завдяки таким як блаженної пам'яті владика Юліан християнська віра, пройшовши крізь терни переслідувань, воскресла, і наша Самбірсько-Дрогобицька Єпархія, яка у цьому році святкує своє 20-річчя, є для нас наочним прикладом нездоланності і незнищенності неоціненного скарбу віри на українських землях. У часи випробувань важливо не втратити віру. Тому Найвища Істина посилає своєму «малому стадові» осіб, які словом і прикладом власного життя допомагають нам зберегти скарб віри. Таким «правилом віри» для нас і був владика Юліан. Віра його зародилась в простій та побожній українській родині у 1936 р., яка крім нього виховала ще одного священнослужителя – блаженної пам'яті ієромонаха Василя. Віра його надихалась прикладом власних близьких родичів, які були вірними синами та дочками своєї Церкви. Віра його молитовно кріпла в монашій студитській спільноті, до якої він вступив у 1958 р. Віра його ставала свідомішою та осмисленішою під час інтелектуальних студій у державних та духовних закладах освіти. Віра його розвивалась у товаристві підпільних священнослужителів, монашества та мирян у часи, коли признатись у тому, що ти є вірним Христовій Заповіді «Щоб усі були одно» (пор. Йо.17, 21), означало стати об'єктом не тільки насмішок та підозрінь, але й переслідувань та ув'язнення. Віра його завжди жила молитвою, з якої він сам черпав сили для свого душпастирського служіння і до якої не припиняв заохочувати всіх оточуючих.

Владика Юліан не тільки зберігав та плекав Христову віру у власному житті, але й словом і ділом був її відважним проповідником. Віра його надихала та скріплювала тих, хто був поряд з ним. Віра його допомогла нашій Церкві воскреснути в кінці 80-их – на початку 90-их років. Віра його допомогала Церкві ставати з колін, коли у 1990 р. в надзвичайно важких умовах відновлювалась Львівська Духовна Семінарія, якої він був ректором; коли у 1994 р. він очолює та починає розбудовувати новостворену Самбірсько-Дрогобицьку Єпархію; коли створює Катехитичний Інститут та Дрогобицьку Духовну Семінарію; коли освячує новозбудовані рукотворні храми та коли робить все, щоб оновлювались храми людських душ. Його віра у великі перспективи розвитку нашої Церкви, яку він виражав чи не на кожному засіданні Синоду Єпископів, закликаючи не припиняти боротись за визнання Патріархату, сьогодні скріплює та надихає до активних зусиль кожного вірного УГКЦ.

Кажучи словами Апостола Павла, блаженної пам'яті архиєрей Юліан «боровся доброю борнею, скінчив біг – віру зберіг» і тепер йому приготований «вінок справедливості» (пор. II Тим.4,7-8). Молячись за упокій цього мужа молитви, ми одночасно благодаримо Господа за ті великі діла, які Він через подвиг віри нашого дорогого владика здійснив для нашої Церкви та Самбірсько-Дрогобицької Єпархії. Сьогодні його немає серед нас фізично, але ми віримо, що він разом з нами молитовно предстоїть перед Престолом Всевишнього на Небесній Літургії. Ми молимося за нього, але одночасно звертаємось до нього, просячи, щоб він не переставав бути таким же ревним молільником за свій народ, яким він був і під час свого земного життя.

Джерело: Владика Ярослав (Приріз). *Замість епітафії. Роздуми на основі життя владика Юліана (Вороновського)* //Слово 1 (53) (2013) 19